

Eénheid in verscheidenheid

Raad van Advies over profilering

Op 18 oktober kwam de Raad Van Advies van de N.O.W. in Utrecht bijeen om het bestuur te adviseren over de koers van de organisatie.

Theo Schuyt (AB) hield een inleiding over wat hij noemde de „centrifugale” (middenpunt-vliedende) krachten binnen de NOW: het verschijnsel dat secties en functieverbanden meer hun eigen identiteit gaan benadrukken en minder geneigd zijn energie te steken in het zoeken naar het gemeenschappelijke van alle vormen van welzijnswerk. Als voorbeelden noemde hij de sectie vrijwilligers die zich steeds meer opstelt als de „links-buiten” van de NOW, en aan de andere kant de sectie MW, met daarbinnen vooral weer het functieverband Bedrijfsmaatschappelijk Werkers, die de druk op „het” welzijnswerk actief proberen te weerstaan, vooral door de profilering van het eigen beroep.

Vragen die zich opdringen zijn: in hoeverre kan professioneel werk *vervangen* worden door vrijwilligerswerk, en in hoeverre kunnen die twee elkaar *aanvullen*.

Op dit moment zoekt iedere groep binnen de NOW eigen antwoorden op deze vragen, en dat is een goede zaak.

Maar naast de neiging tot profilering bestaan er ook nog steeds gemeenschappelijke kenmerken en gemeenschappelijke belangen. Vooral op punten als innovatie en deskundigheidsbevordering.

Schuyt stelde de aanwezigen dan ook de vraag hoe zij dachten dat de NOW om zou moeten gaan met die uit-elkaar-drijfkrachten, en dan vooral op het punt van de deskundigheid, waar de discussie zich de laatste tijd op toespitst.

„Welzijn” te vaag begrip.

Erik Behrend bestreed dat er zich nu werkelijk zulke centrifugale krachten voordoen binnen de NOW: er is bij de oprichting wel geprobeerd de NVMW te verbreden tot een algemene organisatie van welzijnswerkers, maar dat is er nooit zo van gekomen, en wat nu gebeurt is dat vooral de maatschappelijk werkers zich

realiseren dat de „verbreding” gewoon niet gewerkt heeft, en dus hun energie weer willen gaan steken in hun eigen sektor. „Centripetaal” (middenpunt-zoekend) is ‘t nauwelijks geweest.”

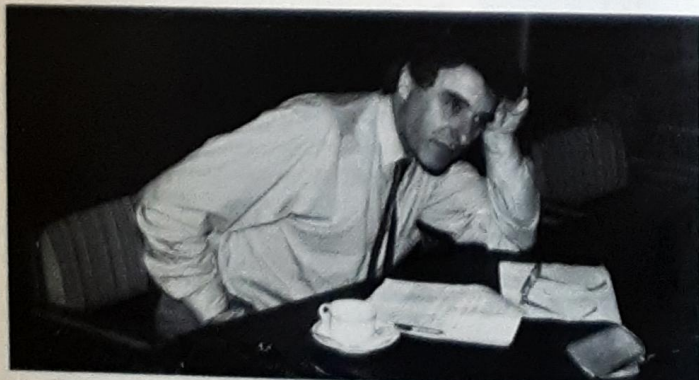
Elly Mathijssen (AB) beaamde dit even later: „Je moet ‘t wel blijven proberen, maar je wordt er wel eens moedeloos van.”

Gradus Hendriks vroeg zich af of je wel moet proberen alle welzijnswerkers op één lijn te brengen. De hoogtijdagen van het begrip „welzijn” zijn overigens al lang voorbij: het is een te vaag en te breed begrip gebleken om een beroep op te kunnen profileren. Jannie de Boer pleitte er voor niet te zoeken naar mooie filosofische uitgangspunten om de groepen te binden: bied maar concrete activiteiten aan, vooral op het gebied van deskundigheidsbevordering, dan geeft dat genoeg aanleiding voor de werkers uit de verschillende sectoren om elkaar te blijven ontmoeten.

Overigens was het gezelschap ook allesbehalve gerust op de mogelijkheid om op de noemers „maatschappelijk werk” „opbouwwerk” e.d. tot profilering te komen. Zou de NOW misschien over moeten gaan tot een indeling op probleemvelden zoals minderheden, vrouwen, werkloosheid?

Paul Kuypers raadde dat af: „probleemvelden verschuiven, en het is de vraag of je op dat soort noemers de dichtheid kunt vinden om tot identifikatie te komen”. Je kunt er misschien een tijd mee vooruit, maar op lange termijn biedt het geen perspectief. Kuypers voorziet dat in de toekomst agogische functies niet meer los leverbaar zullen zijn, maar ondergebracht zullen worden in de z.g. harde sectoren. Als je dan het specifieke van je vak overeind wilt houden is het zaak om het begrip „maatschappelijk” te operationaliseren.

Men was het er over eens dat de NOW een verzamelplaats moet blijven van de verschillende beroepsgroepen, maar dat er niets op tegen is dat die zich tegenover de buitenwereld, maar ook onderling, profileren. Of de huidige indeling dan gehandhaafd moet blijven is een open vraag. Abstrakte uitgangspunten voor de NOW als geheel moeten we niet (meer) zoeken; des te meer is het noodzakelijk om duidelijkheid te krijgen over de afzonderlijke groepen die de NOW verenigt.

Paul Kuypers: „Agogische functies zullen in de toekomst niet meer los leverbaar zijn”.

Gradus Hendriks: „Welzijn is een te vaag begrip gebleken”.

(vervolg van pag. 7)

zonder met de ABVA/KABO. Aan de samenwerkingsovereenkomst, die stamde uit de NVMW tijd, lagen twee overwegingen ten grondslag. Behrend: "De vakbond is een goede zaak, waarmee je solidair wilt zijn. Bovendien konden NOW-leden, en de vereniging als organisatie, profiteren van de kracht van een vakvereniging."

Financieel belang

Naast het ideële aspect van de solidariteit met het vakbondswerk lag er ook een financieel belang bij de overeenkomst met de vakbond. Behrend: "De overeenkomst met de ABVA/KABO bood bepaalde materiële voordelen. De NOW kreeg geld voor het opzetten van de ledenadministratie en ter dekking van de bureaukosten. Het vakbondsbelang bestond eruit de NOW de gelegenheid te geven te groeien, zodat het vakbondsleden en invloed in de welzijnssector zou opleveren." Het lidmaatschap van de NOW was namelijk gekoppeld aan het lidmaatschap van de vakbond. Toch is het contact met de vakbond verbroken, omdat, aldus Behrend, "de NOW een politiek bewust levende groep mensen was, die uitspraken deed waar de ABVA/KABO niet achter stond, en omgekeerd. Bovendien waren er leden die het niet eens waren met de koppelverkoop van het lidmaatschap en die zich daarin gemanipuleerd voelden."

In het ABVA/KABO-contract stond wat het vakbonds-lidmaatschap het NOW lid zou opleveren: "belangenbehartiging, CAO-onderhandelingen, arbeidsplaatsenplannen, acties tegen bezuinigingen etc." (5). In de realiteit viel dit tegen. Het lidmaatschap kostte voor de leden veel geld en er kwam weinig voor terug, want, aldus Behrend, "op individuele arbeidsconflicten reageerde de vakbond nogal lauw en de bezuinigingen gingen gewoon door".

Het binnenhalen van vrijwilligers bleek een heet hangijzer te zijn. Dit item was veelvuldig terug te vinden in de redactionele kolommen

van het NOW-Nieuws uit die tijd. Behrend: "Ik had zelf ook enige aarzeling op dit punt. Maar de NOW wilde het welzijn bevorderen en de vrijwilligers wilden dat ook." Met de openstelling van de NOW voor vrijwilligers speelde de NOW in op de verwachting dat er een massale instroom van vrijwilligers zou ontstaan, als de NOW aan zou slaan. Dit is echter niet gebeurd, waarschijnlijk omdat het voor vrijwilligers en studenten financieel te onattractief was.

Klachtenbureau

Eén van de eerste doelstellingen van het nieuwe bestuur was het oprichten van een klachtenbureau. Op 7 februari 1980 verklaarde het bestuur van de NOW zich accoord met het voorstel van de werkgroep die zich hiermee bezig hield (6) en die als leden had: Dick Peters, Dirk van Bennekom, Liesbeth Klein Beermink, Han Gerlings en Thea van Spaandonk. Gesteld werd dat iedere instelling of organisatie een goede interne klachtenregeling zou moeten hebben. Pas wanneer deze ontbrak of faalde zou de cliënt terecht moeten kunnen bij een landelijk klachtenbureau. De argumenten voor het bestaansrecht van zo'n bureau waren: "er kan een centrale registratie van klachten plaatsvinden, coördinatie is gegarandeerd, continuïteit is verzekerd. Het bureau behartigt de belangen van de cliënt. Aan de hand van het signaleren van klachten moet de uitvoering van het welzijnswerk verbeterd worden" (7).

Behrend: "Het bleek erg moeilijk vorm aan het klachtrecht te geven. Bovendien bleek behandeling van klachten een erg tijdrovende zaak te zijn." Het klachtenbureau is uiteindelijk niet van de grond gekomen. "Er zat ook iets dubbels in. Als iemand zich onrechtvaardig behandeld voelt dan moet hij zelf in actie komen en desnoods een belangenorganisatie opzetten. Dit was de omgekeerde wereld. Nou gaan wij zorgen dat de cliënt zijn recht kan halen. Kortom, we gingen onze eigen oppositie organiseren. Voor mijn gevoel klopte dat niet."

Verschraling

Erik Behrend mijmert nog wat na over vervolg-tijden. "Het lijkt alsof in het gehele maatschappelijke leven een culturele en intellectuele verschraling is ingetreden. Het 'grote elan' is verdwenen en inspirerende ideeën tref je zelden meer aan." Symptomatisch vond Behrend in dit verband dat op het toch zeer beslissende congres van 31 oktober 1986 op het podium drie oud-gedienden zaten, te weten Lex Noyon (voor Behrend voorzitter van de NVMW en toendertijd vervent tegenstander van de verbreding), Dr.G.Hendriks (oud secretaris-generaal van CRM/WVC, die een pleidooi hield voor het zich gezamenlijk sterk maken in NOW-verband) en Erik Behrend (die terugkeek en constateerde dat het maatschappelijk werk alermint was aangetast binnen de NOW). "Maar waar was de huidige generatie?"

Op de vraag of de oprichting van de NOW, terugkijkend vanuit het heden, nut heeft gehad, antwoordt Behrend: "Wie zal het zeggen?" "De tien jaar overziend neemt Behrend een opwaartse golf van bewustwording en strijdbaarheid waar in de periode eind jaren zestig, begin jaren zeventig. Deze periode heeft de aanzet gegeven tot het ontstaan van de NOW. Het heeft echter tot 1978 geduurd voordat de NOW werd opgericht. Dat was te laat. Als de NOW in 1970 was opgericht dan had het misschien meer kunnen profiteren van die golf, in de zin van meer leden, potentie ontwikkelen, meer materiële middelen en publiciteit. "Maar", aldus Behrend, "we hebben het ideaal van een vereniging van alle welzijnswerkers niet gehaald, dat moet je gewoon toegeven". Een verklaring hiervoor vindt Behrend in het feit dat die opwaartse beweging van democratisering en politisering in 1978 alweer aan het kenteren was. Dat is volgens hem mogelijk een reden dat de NOW nooit echt is aangeslagen in de brede laag van welzijnswerkers. De NOW is als grote beweging weggespoeld door de bezuinigingen. Behrend vraagt zich tenslotte af of de NOW een soort strovuur is geweest dat even opgefakkerd is, of dat er toch kiemen zijn ontstaan die later misschien nog vruchten zullen dragen. Behrend: "Maar een termijn van tien jaar is te kort om de ware betekenis, het werkelijke effect te kunnen zien."

Irihe Brouwer

Noten:

- (1): NOW-Nieuws nr.1 oktober 1978
- (2): NOW-Nieuws nr.2 november 1978
- (3): NOW-Nieuws nr.2 november 1978
- (4): NOW-Nieuws nr.4 april 1979
- (5): NOW-Nieuws nr.7 augustus 1981
- (6): NOW-Nieuws nr.2 februari 1980
- (7): NOW-Nieuws nr.2 februari 1980

Bijeenkomst werkloze welzijnswerkers in 1983

Lex Noyon over de beroepsvereniging van 1947 tot nu

"We zijn nu weer te veel kwijt van wat overdreven was in de jaren zeventig"

In een gesprek met A.P. (Lex) Noyon, oud-voorzitter van de NVMW, komen de naoorlogse jaren weer tot leven, waarin het beroep maatschappelijk werker vorm kreeg en ontweekte.

Of hoe in de jaren vijftig studenten aan de school voor maatschappelijk werk constateerden: "In een oude loden jas zie je er echt niet aardig uit..."

Vlak na de Tweede Wereldoorlog, in 1947, ontstonden twee beroepsverenigingen van de maatschappelijk werkers. De eerste was van algemene aard en werd NBMW, Nederlandse Bond van Maatschappelijk Werkers, genoemd. De tweede had een katholieke signatuur en droeg de naam Katholieke vereniging van Maatschappelijk Werkers Dr. Ariëns. In 1969 zou hieruit door fusie de NVMW ontstaan.

In de eerste jaren na de oorlog richtte het maatschappelijk werk zich vooral op de gezinnen. De maatschappij had te lijden onder de enorme vernieling die de oorlog in ons land teweeg had gebracht. Niet alleen de infrastructuur, landbouwgronden en woningen verkeerden in deplorabele staat maar ook het sociale leefklimaat van grote bevolkinggroepen was ernstig aangetast.

Ontredder

Een belangrijk punt hierbij was volgens Noyon "dat door de oorlogsomstandigheden veel gezinnen ontreedder waren. De mannen waren weg en een deel daarvan zou nooit meer terugkeren naar hun vrouw en kinderen. Maatschappelijk werkers verwachtten daarom dat met name de arbeidersjeugd later niet in staat zou zijn zelf een gezin te bestieren. Zij begonnen vaak al op veertienjarige leeftijd te werken en hadden tijdens de oorlogsperiode in een ontwricht gezin geleefd." In deze periode is de gezinsverzorging en het vormingswerk ontstaan. De overheid legde in de jaren 1945-50 sterk de nadruk op de wederopbouw. Het devies was hard werken om de samenleving weer op poten te zetten. Amerika initieerde het Marshallplan, een economisch hulpprogramma, dat Nederland voorzag van fondsen (de harde dollar) en materieel. Voor negatieve gedachten was eigenlijk geen tijd. Noyon: "Ik werd weinig geconfronteerd met oorlogstrauma's. Er was geen ruimte voor, je had elkaar het verhaal gedaan.

Je was blij dat je nog leefde en ging aan het werk. Bovendien had je al gauw het gevoel dat je zat te zeuren. De oorlogsherinnering werd met een grote deken bedekt. Niemand deed er wat aan. Het begrip oorlogsslachtoffer zoals wij dat nu kennen bestond toen nog niet.

Terugkeer

Hoewel de maatschappij na 1945 in velerlei opzicht in steeds sneller tempo veranderde, vond er ook een terugkeer plaats naar vooroorlogse verhoudingen. De wil tot het vormen van één vereniging van maatschappelijk werkers dateerde al van vóór de oorlog. Na de oorlog bleek de doorbraak-gedachte in het maatschappelijk werk, evenals in de politiek, niet te verwezenlijken, omdat de rooms-katholieke kerk tegenwerkte.

Het in stand houden van de zuilen kwam eveneens tot uiting in gescheiden opleidingen, die op levensovertuiging waren gebaseerd. De verzuiling van het maatschappelijk werk was volgens Noyon ook "een middel om wat te krijgen op je parochianen". Het maatschappelijk werk had een plaats binnen het kerkelijk verband, in de kleine parochie. Daarnaast had elke hervormde wijk een maatschappelijk werker. Toen er in de jaren zestig een tendens tot schaalvergroting groeide, ontstonden weliswaar interparochiële centra en hervormde stichtingen, maar de samenvoeging van deze instellingen was pas mogelijk na het Tweede Vaticaans Concilie, halverwege de jaren zestig. Daarbij kwam dat het Ministerie van Maatschappelijk Werk, dat ontstond in 1952 en onder leiding stond van Minister M. Klompé, lang in KVP-handen is geweest. Die partij benadrukte de rol van de kerk in het maatschappelijk werk.

Opleidingen

Niet alleen in het werkveld was er dus sprake van scheiding maar ook binnen de opleidingen.

Toch bracht het ontstaan van de methodiek de geesten bijeen. "In 1948 gingen docenten naar Amerika voor een counseling en casework opleiding in dat land. Later kwamen Amerikaanse docenten naar Nederland om hier les te geven. Het beroep kreeg een behandelingsmethodiek. Casework is een algemene vaardigheid. Er ontstonden richtlijnen voor de wijze waarop je de relatie met je cliënt hanteert. Deze professionalisering had een ontzuilend effect, daar het produkt van algemene aard was". In de vijftiger jaren kreeg het beroep een duidelijker gezicht. De overgang van de School voor Maatschappelijk Werk naar de Sociale Akademie vond plaats, waar je afstudeerrichtingen kon kiezen zoals; vormingswerk, opbouwwerk, personeelswerk. Het bedrijfsmaatschappelijk werk ontwikkelde zich snel. De gezinszorg en het medisch maatschappelijk werk, waaruit het casework ontstond, bleven groeien.

Mooi beroep

Noyon was in de jaren vijftig docent aan de School voor Maatschappelijk werk. Hij constateerde toen dat de nieuwe studenten op een merkwaardige manier tegen het beroep dat ze gekozen hadden aankeken. "De eerstejaars moesten een revue opzetten om elkaar op die manier te leren kennen. Het beroep werd daar-

Twee extra congressen over toekomst NOW

Op het laatste NOW-congres werd besloten Erik Behrend te vragen een nadier onderzoek te doen naar de huidige problemen binnen de NOW. Erik heeft zich dieprij en uitvoerig van zijn taak gekweten. Op deze pagina treft u enige passages aan uit zijn rapport. Deponen die uitvoeriger ingelicht willen worden kunnen uiteraard bij het bureau een volledig afschrift krijgen.

Uitgangspunten

Het rapport bestaat met de presentatie van een aantal mogelijke organisatie-modellen voor de NOW.

Daar zal het in de komende maanden om gaan. Niet alleen om de kale modellen, maar vooral om de vraag op grond van welke uitgangspunten je je keuze dient te bepalen.

In een algemene bestuursvergadering is over die vraag uitvoerig gesproken.

Het bestuur heeft inmiddels - in nauw overleg met Erik Behrend - een procedure vastgesteld, waarlangs we hopen deze kwestie binnen de NOW op te lossen.

In eerste instantie bespreekt de Raad van Advies zich over het rapport Behrend. Daarna zullen de aanbevelingen van de Raad van Advies, samen met de besprekingen in het Algemeen Bestuur aan de orde worden gesteld in een opinierend congres op 31 oktober.

Na dat congres zal een en ander in secties en commissies van de NOW uitvoerig besproken worden. Het geheel wordt afgesloten met een congres in december. Op dat congres wordt besloten in welke richting de NOW zich verder dient te ontwikkelen.

Vanuit dat congres zal het uiteraard nodig zijn een en ander uit te werken.

Tenslotte zullen dan de uitgewerkte voorstellen aan de orde komen op een congres in juni 1987.

Grote waardering

We willen nu reeds opmerken, dat het Algemeen Bestuur grote waardering heeft voor het rapport, niet alleen om zijn diepgang maar ook en vooral om de scherpe wijze, waarop de problemen binnen de NOW worden benoemd.

Essentieel lijkt vooralsnog de keuze: zijn we samen één vereniging of zijn we een aantal losse secties, die zomaar binnen de NOW zijn verzameld. Om die vraag te beantwoorden is vooral van belang wat te stellen wat nu als gezamenlijke beroepsprincipes binnen de NOW nu onderscheit van andere beroepen en beroepsverenigingen binnen de samenleving.

Daar is één punt van de zaak. De andere daarop aansluitende vraag is uiteraard, op welke punten onderscheit de beroepsverenigingen binnen de NOW zich dan? Ook die vraag is van belang. Is die onderscheiding zo essentieel, dat we nog los durven wel nog los aan elkaar gebonden zijn? Wel hebben we samen en wat onderscheit ons?

Verder kunnen we niet om de vraag heen of de NOW zichzelf ziet als een organisatie die door brede lagen van werkers gedragen wordt. Daar hangt bijvoorbeeld met samen of het leidende

12 DECEMBER C.S.B.-GEBOUW UTRECHT
BESLUITVORMEND KONGRES
N.A.V. RAPPORT BEHREND
STUKKEN WORDEN OP AANVRAAG
TOEGESTUURD

stand je voldoende in staat zal stellen om kwantitatief en kwalitatief een bureau in staat te houden.

Naast die essentiële vragen zijn er uiteraard ook andere punten, die bij het bepalen van een keuze de revus dienen te passeren. Willen we een flexibele organisatie zijn, die snel kan reageren op maatschappelijke ontwikkelingen, of vinden we dat criterium ondergeschikt?

Een vraag is ook of we door nauwe samenwerking van de beroepsverenigingen meer innovatieve mogelijkheden hebben in de ontwikkeling van het beroep.

Alleen maar vragen, die uiteraard niet snel even compleet zijn is beantwoord maar niettemin zullen we de komende maanden daar toch een begin van een antwoord op moeten hebben.

Algemeen Bestuur en Dagelijks Bestuur samen

menen dat het rapport een goede basis vormt voor verdere discussie.

Uiteraard dient die discussie niet over de hoofden van de leden gevoerd te worden. Vandaar die twee congressen.

Maar wij - Algemeen en Dagelijks Bestuur - staan uiteraard open voor meningen van leden, die niet langs bestaande kanalen kunnen worden ingebracht. Ook het NOW-nieuws staat open voor meningen over de vragen zoals die hiervoor werden geformuleerd.

Tenslotte het rapport Behrend bepaalt, dat er thans een afkoelingsperiode zal zijn. Het Algemeen Bestuur onderschrijft dat van harte. Het gaat er nu om samen argumenten uit te wisselen over de inhoud. Het gaat immers nu om de toekomst van de NOW.

Sieds van der Ploeg

Enkele passages uit het rapport Erik Behrend inzake de problemen binnen de NOW

„Ik beschouw de situatie als ernstig. Met al onze bekwamenheden als welzijnswerkers draaien wij niet zo dol in de mallemeulen van een konflikt als wij overal elders zien. Daar komt dan nog bij de druk van de externe omstandigheden: zorgelijke financiën, een overheid, die het wel geleefd, lachende derden, die graag bezoid zijn met de buit te strijken.

Er moet dus wat gebeuren, wil de vereniging overleefd blijven. Ik denk, dat het niet aan mij is om te zeggen met betrekking tot de inhoudelijke vraagstukken - welke koers de vereniging moet varen - het laatste woord te spreken. De leden van de vereniging hebben aan te geven wat zij met hun vereniging willen.

In een situatie, waarin bijtbaar „de herkolgro niet moet gelijk staan“, is het van belang ruimte te scheppen om gezamenlijk op één lijn te komen.”

Grond-modellen

„Om de discussie te structureren en om vooraf te zien wat een keuze te maken met ik moet aan te gaan van drie „grond-modellen“, i.v.

- a. De grootst mogelijke autonomie ligt bij de organisatie-eenheid, die de beroepsgroep verenigt.
- b. De beroepsverenigingen, verenigd in organisatorische eenheden kunnen waarde hechten aan een gemeenschappelijk samengaan in één organisatie.

In dit model zijn twee nuancerings denkbaar:

- b 1. de „eenheden“ hebben letterlijk de grootst mogelijke autonomie en vanuit de eenheden wordt bepaald wat het overkoepelende bestuur „mag“ doen.
- b 2. De eenheden leveren op vooraf afgesproken terreinen autonomie in.
- c. Er is een vereniging van welzijnswerkers.

Wellicht kunnen bovengenoemde modellen dienen om tot keuzen te komen, waarbij het de leden duidelijk voor ogen staat welke de consequenties van hun keuze zijn. Ik kan mij voorstellen, dat de modellen nog meer in detail uitgewerkt worden.”

3 Juni Congres NOW wordt opgeheven

Het Nederlands taalgebied is binnenkort vier afkortingen rijker terwijl één afkorting uit het actieve taalgebruik kan worden geschrapt.

Ruim 10 jaar na oprichting werd het voorlopige lot van de NOW op 3 juni bezegeld: Met 68 stemmen voor, geen tegenstemmers en 9 onthoudingen heeft het ledencongres van de NOW ingestemd met het bestuursvoorstel tot ombouw van de NOW in drie aparte beroepsverenigingen plus een federatie.

Daarmee lijkt de voorgestelde ombouw op voldoende draagvlak te kunnen rekenen om succesvol uitgevoerd te kunnen worden. Het 16-juni congres zal uiteindelijk de definitieve besluitvorming voor zijn rekening nemen. Verwacht wordt dat met dezelfde verhoudingen de NOW definitief tot het verleden zal gaan behoren.

Ledenpeiling

Voor het bestuur was dit zeker geen verassing; in april werd aan de leden een formulier toegesonden waarop ingevuld kon worden wat men van deze voorstellen dacht. In totaal werden 280 formulieren aan het NOW-bureau teruggestuurd. 213 leden lieten weten voor het bestuursvoorstel te zijn, 37 leden waren daar tegen en 30 leden hadden geen voorkeur. Hoewel uit de verhoudingen voldoende optimisme spreekt om de nieuwe verenigingen met nieuw

elan van start te laten gaan, blijft voorlopig nog even de vraag wat het resterende deel van het ledenbestand van deze ombouw vindt. Die vraag zal in de komende maanden zeker beantwoord worden; immers, nu de vereniging NOW wordt opgeheven vervalt daarmee ook het lidmaatschap. De nieuwe verenigingen zullen hun NOW-achterban moeten bewegen zichzelf opnieuw aan te melden als lid. Deze operatie zal in het najaar gaan plaatsvinden; als u daar niet op kunt wachten bent u van harte uitgenodigd nu al een briefje te schrijven naar de

vereniging van uw keuze waarin u zich als lid aanmeldt.

NOW blijft nog even

Na een genomen congresbesluit om de NOW op te heffen, is de opheffing zelf nog geen feit. Er zijn allerlei verplichtingen door de NOW aangegaan die netjes moeten worden afgehandeld: dat geldt bijvoorbeeld voor het in dienst zijnde personeel: deze blijven tot aan het einde van het jaar op de loonlijst van de NOW staan om per 1 januari in dienst te treden van de nieuwe vereniging van maatschappelijk werkers. Ook de informatievoorziening aan de leden via NOW-Nieuws zal nog tot het einde van het jaar doorlopen. Dit geeft de verenigingsbesturen de kans om zich het komende halfjaar te beraden over de nieuwe opzet; de afwikkeling van de oude vereniging is in handen gelegd van een liquidatiebestuur, bestaande uit Ans Bobbink-van der Made, Herman Steijger, Jan Klomp en Frans van der Vaart.

Verhuisbericht

de
Landelijke Vereniging van Maatschappelijk Werkers (LVMW)
Beroepsvereniging van Sociaal Cultureel Werkers (BVSKW)
Nederlandse Beroepsorganisatie van Opbouwwerkers (NBO)

zijn met ingang van 1 oktober 1988 verhuisd van de Oudegracht 46 bis te Utrecht naar:

Leidseweg 80, 3531 BE Utrecht

De bereikbaarheid van de beroepsverenigingen is als volgt:

Landelijke Vereniging van Maatschappelijk Werkers
Postadres: Postbus 2734, 3500 GS Utrecht
Telefoon : 030 - 948603 (08.30 - 17.00)

Beroepsvereniging van Sociaal Cultureel Werkers
Postadres: Leidseweg 80, 3531 BE Utrecht
Telefoon : 030 - 946734 (08.30 - 12.30)

Nederlandse Beroepsorganisatie van Opbouwwerkers
Postadres: Leidseweg 80, 3531 BE Utrecht
Telefoon : 030 - 942929 (08.30 - 12.30)